

זמן עצירה תנועתי

קריאה להזדהות והצטרפות למאבק של הישראלים יוצאי הקהילה האתיופית-

שאלות מרכזיות לשיחת שכב"ג בנושא:

- מה אנחנו יודעים על המאבק של הקהילה האתיופית? מה הצית אותו? מה המטרות שלו?
- מה אנחנו יודעים על המצוקות והקשיים של בני ובנות העדה האתיופית? מה אנחנו יודעים על מצבם אל מול מצבן של קבוצות אוכלוסיה אחרות?
- מה תפקידנו כתנועת נוער שחרטה על דיגלה ערכים כמו שוויון, סובלנות וקבלת האחר, אל מול המחאה?

דגשים והערות למרכז / מדריך השכבה:

מטרתה העיקרית של השיחה היא חשיפת חניכי השכב"ג למציאות של בני ובנות הקהילה האתיופית ולגזענות אותה הם חווים, אך גם ובעיקר לעודד את החניכים ולקום ולעשות מעשה.

לצורך השגת מטרות אלה, נכון בעינינו להקריא לשכבה הבוגרת את הקול הקורא המצורף. למסמך זה ובנוסף לערוך דיון משמעותי באמצעות הטקסטים המצורפים, גם הם, בהמשך.

מומלץ, בעינינו, לבחור טקסט אחד או שניים.

בברכת היו נכונים ונכונות

מחלקת ההדרכה

תנועת הצופים העבריים ע"ר

מצורפים בהמשך:

1. קול קורא תנועתי

2. נתונים על שילוב בני ובנות העדה האתיופית בישראל

3. טקסטים מעוררי השראה

תמונת מצב על השילוב של הקהילה האתיופית במדינת ישראל.

(כל הנתונים לקוחים מתוך מבקר המדינה ומהלשכה לסטטיסטיקה)

דוח מבקר המדינה שפורסם ב-2013 ועסק בטיפול המדינה בקליטתם. הדוח מתייחס להתעלמות ולהזנחה המתמשכת של הקהילה, שמונה 131 אלף איש (1.5% מכלל אוכלוסיית ישראל), שליש מתוכה נולד בארץ.

תעסוקה: 53% מהמעסיקים נמנעים מלהעסיק אתיופים.

יותר מ-50% מהמשפחות ממוצא אתיופי מתחת לקו העוני, 65% מהילדים עניים

נישואין: 90% מהנישואים ממוצא אתיופי נישאו לבן/בת זוג מאותו המוצא, גברים יותר מנשים (87%-94% בהתאמה).

שירות הצבאי, בני העדה מובילים באחוזי הגיוס בהשוואה לשאר הארץ, כשבשנת 2010 עמד שיעור גיוסם לצה"ל על 86%, לעומת הממוצע הארצי שעומד על 75%. עם זאת, במהלך שירותם רבים מהם נקלעו לקשיים - רק 9% מקרב החיילים האתיופים עברו הכשרות וקורסים מקצועיים, יציאתם לפיקוד הזוטר הייתה קטנה בחצי בהשוואה ליתר החיילים ורק חמישית מהם יצאו לקצונה בהשוואה לכלל החיילים. כמו כן, יותר מ-20% מהם נשרו מהשירות הצבאי, בעיקר בשל מה שמגדיר הצבא כ"התנהגות רעה וחמורה".

אחוזי כליאה גבוהים בבתי הסוהר הצבאיים - ב-2010, 53% מהחיילים בני העדה שגויסו נכלאו לעומת ממוצע ארצי שעמד על 25%. בהתאם לכך, גם שיעור הנפקדות והעריקות היה גבוה יותר מפי שלושה ביחס לשאר החיילים. בדוח נכתב: "נתונים אלו מדליקים נורת אזהרה חברתית",

בתחום החינוך, בולטים הפערים בין בני העדה לשאר התלמידים. בסוף שנת 2010 רק 41.1% מקרב התלמידים האתיופים בני ה-17 היו זכאים לבגרות לעומת הממוצע הכלל ארצי, שעמד אז על 54.4%. כדי לצמצם את הפערים, יזמו משרדי החינוך, הקליטה והאוצר תכניות תגבור בין 2011 ל-2012, אך רק 40% מהתלמידים בני העדה לקחו בהם חלק, ותכניות אלו כלל לא עברו פיקוח של משרד החינוך.

שנת 2010 למדו כ-286,900 סטודנטים בכל המוסדות להשכלה גבוהה בישראל, לכל התארים, ומתוכם רק 2,201 סטודנטים ממוצא אתיופי (0.76%), כחצי פחות משיעורם באוכלוסייה.

מתוך דף הפייסבוק אתיופיה הקטנה

אנו נגד אלימות ומי שמכיר אותנו יודע שזאת לא דרכינו !

אבל זה זעם !!!

וזה בשביל הגננת שאמרה לנו שחורים מסריחים .

זה בשביל השכנים שקראו לנו מסריחים !

זה בשביל המורה שלי שבכיתה ח' אמרה שכושים זה גולגולת של קוף במשך שיעור היסטוריה ואחרי שמחיתי השעתה אותי.

זה בשביל השוטרים שהיכו, שראו את האלימות נגד אחים שלי ושתקו !

בשביל הפקידה במשטרה, בשביל השוטר בתחנה, בשביל עורכי הדין בפרקליטות, בשביל השופט והשופטת בבית משפט.

זה בשביל צה"ל שאחוזי ההתגייסות בעדה שלי גבוה וגם כך הנשירה כי משהו קורה בדרך.

זה בשביל הרמטכ"ל שלא גינה שפגעו ברכוש צה"ל.

זה בשביל כל משרד בממשלה הקליטה, החינוך, השיכון וכו' שהמשיך לשים אותנו בגטו לאחר עלייתם של אחרוני האתיופים.

זה בשביל הסלקטור והסלקטורים ובעלי המועדון, זה בשביל הרופא ואחות ששפכו את דמנו ודיללו את הילודה של העדה שלי !

זה בשביל היחס להורים שלנו מצד החברה שהתייחסה אליהם כבורים ואנשי גיונגל ולא כאנשים ענווים שהם.

זה בשביל יוסף סלמסה ז"ל !

וכל אותם קורבנות שהציבור שכח מהם.

זה איפוק של 30 שנה ואנחנו כבר לא "נזרום" אם זה.

אנחנו נעצור את האלימות המשטרתית את הגזענות של הממסד ואנחנו נשנה את היחס המפלה.

אני ישראלי ! וישראלי כידוע לא שותק !

מכוער או לא !

לא נשתוק יותר .

אני לא רוצה וועדות !!

אני רוצה להרגיש אזרח שווה כי אני משלם מסים, תורם למדינה ואוהב את המדינה שלנו .

המאבק לא רק שלנו "יוצאי העדה האתיופית" אלא של החברה שלנו שצריכה תיקון !

אני לא המנקה שלכם / אסתר ביסוור

כתבה מתוך ynet

כשמציעים לי עבודות ניקיון ואני בכלל עו"ד, כשקולגה של בן זוגי הלבן משבח אותו על התנדבות עם עולים - זו גם הבעיה שלכם. הצטרפו למחאה שלנו

כשזרים ברחוב פונים אליי ומציעים שאבצע עבורם עבודות ניקיון, שמרטפות או כשבאופן קבוע מבקשים ממני עזרה בסופרמרקט ובחנויות בגדים.

כשקולגה של בן הזוג הלבן שלי רואה אותו בזמן איכות איתי ועם המשפחה שלי במרכז בילוי ירושלמי ומשבח אותו על שהוא מתנדב עם עולים לאחר שעות העבודה.

כשחבר כנסת מגיב לנוכחותי בתום ישיבה בבית הנבחרים באמירה: "האתיופיות האלה, אני לא יכול לעמוד בפניהן" אחרי שהוצגתי לפניו כעורכת דין.

כשהפקולטה שבה למדתי בחרה להשתמש בצבע העור שלי ולהעניק לי מלגת סיוע דווקא במעמד טקס מצטייני המחזור מבלי להודיע לי על כך מראש.

כשבכל מסגרת שיקומית לצעירים שבה עבדתי, בין אם בצבא ובין אם באזרחות, מספר הצעירים האתיופים עולה עשרות מונים על השיעור שלנו באוכלוסיה בישראל.

כשמודל היופי הלבן גורם לאנשים להתמוגג, כאילו עור שחור ועיניים חומות אינם מספיקים.

כשיושבי בית הקפה האליטיסטי פונים לאחותי המלצרית ומשתפים אותה בהתלבטות אם היא אתיופית או אריתראית כי "זה כל כך מעניין".

כשאחותי שומעת ממרצה בפקולטה במהלך שיעור ש"כושי שני מטר" הוא גורם לחרדה.

כשאחותי בת ה-10 מופנית בסוף היום להסעה לשכונת הגטו האתיופי בעיר למרות מחאותיה שהיא גרה באזור אחר. ובמקביל, אימא שלי נשאלת על-ידי שכנים בבניין אם היא עובדת בניקיון.

כשהשאלה הראשונה שאני נשאלת בכל מפגש היא "מתי עלית לארץ".

כשבכל פעם שבה ארצה להיאבק נגד הגזענות כלפי העדה האתיופית אתבקש להמתין בסובלנות דור או שניים שהדבר פשוט יחלוף מעצמו.

כשראש ממשלת ישראל מתעלם מן העובדה שאני חלק מדור חדש שקם בעדה האתיופית ומכליל את כולנו כעולים חדשים וקורא לנו, באופן אירוני, ולא למשטרה שלא לקחת את החוק לידיים.

כשכל הדברים האלה קורים לי ולמשפחה שלי, אני יודעת שהם קורים גם לכל אתיופי אחר במדינה. כשכל הדברים האלה קורים לי ולמשפחה שלי אני יודעת שתקיפת החייל האתיופי, דמאס פיקדה, בידי שוטרים אירעה דווקא בגלל צבע העור שלו. כשכל הדברים האלה קורים לי ולמשפחה שלי, אני יודעת שהחברה הישראלית צריכה להתעורר לשינוי גדול.

כשכל הדברים האלה קורים לי ולמשפחה שלי יום-יום אני יודעת בוודאות שזו לא רק הבעיה שלנו, האתיופים, זו גם הבעיה שלכם. הבעיה של כולנו. כל אזרחי ישראל.

חשוב להבין שהזעקה שלנו היא תוצאה של הפליה, דעות קדומות וגזענות בלתי פוסקים שרוב בני העדה האתיופית חווים בשגרת יומם לא משנה מה ילבשו, בכמה תארים יאחזו או באילו מסגרות יתנדבו.

חשוב להבין שהזעקה שלנו היא לא רק כלפי האלימות המשטרתית המופעלת על צעירינו אלא כלפי מדיניות מכוונת שמשאירה אותנו למטה, ולאחר מכן מכוונת את האצבע המאשימה כלפינו. השינוי לא יגיע אם לא נרגיש כולנו מחויבות אישית וחברתית להביא לשינוי מחויב המציאות. כולם צריכים לקום עכשיו, להצטרף אלינו לרחובות ולתקן את החברה הישראלית ביחד. כי זו גם הבעיה שלכם.

שיר למי \ עדי קיסר

למי שההורים שלו נולדו במדינה הנכונה

ויש לו את שם המשפחה הנכון

למי שיש לו את צבע העור הנכון

ועיניים בצבע הנכון

למי שנולד בעיר הנכונה

בשכונה הנכונה

והלך לבית הספר הנכון

ולאוניברסיטה הנכונה

למי שמדבר את השפה הנכונה

במבטא הנכון

למי שנולד למין הנכון

לדת הנכונה

ללאום הנכון

לדרכון הנכון

למי שנולד בזמן הנכון

ויש לו את העתיד הנכון

יום אחד

כשהם יבואו

לדפוק בדלת

הם לא יבקשו כוס סוכר

הם יבקשו

לעקור את הדלת ממקומה

ולמוטט את הבית

